

blide Tankefuldhed, der kunde forraade saa megen æggende Medviden om Kødets Skrøbelighed.

Per tvivlede dog ikke et Øjeblik om Oprigtigheden af hendes Religiositet. Derfor tiltroede han hende ogsaa andre af Hjertets gode Egenskaber, og det var nu hans Haab, at han ved hendes Mellemkomst skulde kunne interessere Hofjægmesteren og maaske andre af Egnens Herremænd for sine Planer. At modtage en Haandsrækning af saadanne Folk vilde ikke trykke ham saa meget, hvorimod han stadig var fast bestemt paa ikke oftere at henvende sig til sin Svigerfader om Laan. Hvad denne maaske efter Brylluppet vilde tildele Jakobe i Form af Medgift eller paa anden Maade, skulde hun selv alene raade over. Det maatte ikke vedblivende kunne siges ham paa, at han levede af Philip Salomøns Naadegaver.

Endnu havde han dog ikke kunnet finde noget belejligt Øjeblik til at bringe Sagen paa Bane. Der var saa meget andet, der optog ham, ikke alene i hans egen indre Verden, men ogsaa udenfor ham. Fremfor alt i Naturen. Efter tre Dages Forløb havde han kun lige faaet fortalt Hofjægmesterinden, at han med det første agtede sig paa en Studierejse til Amerika.

Vejret holdt sig stadig sommerligt, og Aarstiden var netop den, der klædte Egnen allerbedst. Mark og Skov stod med sit friskeste grønne, og Engen var et eneste Blomstertæppe. Med Forvalteren paa Gaarden var han allerede bleven halv Kammerat. Han tilbragte gerne Hviletimen om Middagenovre paa hans Værelse, der laa for sig selv i en Fløj af Materialbygningen. Til den ene Side havde man herfra Udsigt ud mod Mejeriet, hvor opskørte Malkepiger færdedes ud og ind med klirrende Bliksaaer,